

23.05.2022

Og så kom regeringen Borne

Den gennemsolide Elisabeth Borne kan ikke siges at være den store crowd-pleaser. Men som forgængeren Jean Castex har hun gode forudsætninger for at skabe ro og resultater som ny premiereminister.

Skrevet af

Kirsten Malling Biering

✉ Kirsten.Biering@thinkeuropa.dk

Efter sit genvalg har præsident Emmanuel Macron taget sig pænt god tid før valget af ny premierminister og ny regering. Det hele faldt først på plads efter næsten fire uger - lang tid i fransk sammenhæng.

Efter sin sejr havde Macron på valgaftenen talt om behovet for "en ny metode". De næste fem år skulle ikke bare være en fortsættelse af de første. Klogt i betragtning af den splittelse af det franske samfund, som er blevet åbenbar med de tre store blokke, der nu præger national fransk politik - Macron i midten, Marine Le Pen langt mod højre og Jean-Luc Mélenchon langt mod venstre. Og ikke sært, at forventningerne til Frankrigs nye regering gik i retning af paradigmeskifte - nye ansigter, ny retning.

I stedet fik franskmændene regeringen Borne. Der er gået mange rygter om de kvinder - for det skulle det være - som enten ikke kunne eller ikke ville være ny premierminister. Lige fra Macrons egen præference for Catherine Vautrin, konservativ regionsformand, der gerne ville, til Carole Delga, socialistisk regionsformand, der bestemt ikke ville. Det blev i stedet Elisabeth Borne, ganske vist med tilknytning til venstrefløj, men teknokrat og minister i Macrons første embedsperiode. En lavmælt polytekniker, der har vist sig særdeles effektiv på de dossierer, hun er blevet tildelt, herunder besværlige som transport og arbejdsmarked.

Det er næppe den store fornyelse. Den gennemsolide Borne kan heller ikke siges at være den store crowd-pleaser. Men som forgængeren Jean Castex fra den dybe provins, der forunderligt nok endte med at være næsten elsket, har hun gode forudsætninger for at skabe ro og resultater, vel at mærke uden at skygge for det lys, som den 5. republik først og fremmest kaster over Frankrigs præsident.

Macron har også spillet det sikre kort ved at beholde sine hidtidige ministre på centrale poster som finans (Le Maire), indenrigs (Darmanin) og justits (Dupond-Moretti). EU-dossieret forbliver hos Clément Beaune, mens den 73-årige veteran Yves Le Drian endelig får lov at forlade udenrigsministerposten til fordel for den erfarne diplomat Catherine Colonna. Andre tidligere Macron-ministre skifter blot ansvarsområde. Der finjusteres mellem højre- og venstreprofiler, men der er ikke mange nye ansigter eller nye profiler, når det gælder de centrale ministerposter. Den nye undervisningsminister Pap Ndiaye, sort historieprofessor med stærke meninger, er den iøjnefaldende undtagelse.

Måske skulle det netop være sådan. Det kan godt være, at der i denne præsidentperiode skal være mere dialog, flere konsultationer, selv folkeafstemninger om de store spørgsmål. Der skal lyttes mere. Men tiden er ikke inde - og slet ikke lige

forud for et parlamentsvalg - til at rokke båden. Samlingen om midten består ikke i at glemme det mandat, som præsidenten netop har fået, og stikke af fra den i andre retninger, men i at konsolidere den. Det synes at være det, som Macron signalerer med regeringen Borne.